

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

11 iulie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componență:

Președinte - Gordilă Nicolae,

Judecători – Guzun Ion, Catan Liliana

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Constantin Moraru, prin care solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 06 martie 2018, în cauza penală privindu-l pe

Adam Ion XXXXX, născut la XXXXX, originar din XXXXX și domiciliat în XXXXX.

Termenul de examinare a cauzei:

prima instanță: 23.10. 2016 - 23.01.2017;

instanța de apel: 14.02.2017 - 22.03.2017;

instanța de recurs: 05.06.2017 - 29.11.2017;

instanța de apel: 05.01.2018 - 06.03.2018;

instanța de recurs: 30.05.2018 - 11.07.2018

Asupra admisibilității în principiu a recursului ordinar în cauză, în baza actelor din dosar, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

a c o n s t a t a t :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani din 23 ianuarie 2017, Ion Adam a fost recunoscut culpabil de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal, fiindu-i numită pedeapsa de 5 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, cu privarea de dreptul de a deține funcții și exercita atribuții de gestionare de bunuri pentru un termen de 3 ani.

Conform art. 90 Cod penal, s-a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei penale pe o perioadă de probațiune de 4 ani.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță a constatat că, inculpatul Ion Adam la 01 martie 2009, aflându-se într-o încăpere ce aparținea SRL „Tetracardgaz”, la etajul II al unui cămin USM de pe str. Ismail, mun. Chișinău, ulterior peste o jumătate de an, aflându-se în stradă în preajma Procuraturii Generale, având scopul însușirii bunurilor altei persoane, prin înșelăciune sub pretextul efectuării lucrărilor de montare a

conduței cu gaze pentru casa de pe str. XXXXX, camuflând acțiunile sale ilicite prin întocmirea la 01 martie 2009, a unui contract pentru crearea producției documentare unde ca executor al lucrărilor figura SRL „Tehexpertservice”, urmare la ce a însușit de la cet. Ludmila Poalelungi, mijloace bănești în numerar în sumă de 26 000 lei inițial și ulterior 11 000 lei.

Astfel, prin acțiunile sale ilegale, Adam Ion, a cauzat părții vătămate un prejudiciu material considerabil în valoare de 37 000 lei.

3. Nefiind de acord cu sentința menționată inculpatul, Ion Adam, a declarat apel prin care a solicitat casarea sentinței, rejudecarea cauzei potrivit modului stabilit pentru prima instanță, cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să fie achitat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal.

În argumentarea apelului declarat, inculpatul a invocat că, sentința de condamnare este ilegală, deoarece instanța în lipsa probelor care să demonstreze vinovăția ultimului l-a condamnat doar bazându-se pe declarațiile părții vătămate, Ludmila Poalelungi, și a martorilor care au dat declarații contradictorii.

Totodată, a susținut că, prima instanță nu a luat în considerare niciun document prezentat referitor la volumul de lucru efectuat, schimbarea diferitelor proiecte și a unui șir de pachete de documente, a angajării de persoane la efectuarea lucrărilor, precum și inducerea în eroare de către Ludmila Poalelungi de a conecta și altă casă la rețeaua de gaze.

3.1. Totodată nefiind de acord cu sentința, avocatul Vladimir Cojocaru, în numele inculpatului a declarat apel, solicitând admiterea apelului, casarea sentinței, rejudecarea cauzei potrivit modului stabilit pentru prima instanță, cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care Ion Adam să fie achitat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal.

În argumentarea apelului declarat, avocatul Vladimir Cojocaru a invocat că, nici la urmărirea penală, nici în timpul dezbaterilor judiciare nu a fost administrat quantumul necesar de probe, care ar proba că Ion Adam a comis un act de escrocherie. Astfel, nu a fost probată intenția lui Ion Adam de a o înșela pe Ludmila Poalelungi.

3.2. Ulterior, la 13 martie 2017, avocatul Vladimir Cojocaru în numele inculpatului, a declarat apel suplimentar, în motivare invocând următoarele temeieri: urmărirea penală neîntemeiat a fost pornită la 18 iulie 2014, dată la care toate actele îndreptate spre gazificare deja au fost elaborate; fiind interogată în instanța de judecată Ludmila Poalelungi a declarat că ea are pretenții față de Ion Adam numai pentru tergiversarea gazificării casei, și nu precum că a fost înșelată. Dar evident ca tergiversarea și înșelarea sunt două noțiuni cu un conținut diferit.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 22 martie 2017, au fost respinse ca nefondate apelurile înaintate de inculpat și de către avocatul Vladimir Cojocaru în numele inculpatului, cu menținerea sentinței.

4.1. În motivarea deciziei, instanța de apel a indicat că, starea de fapt și de drept se află în concordanță deplină cu materialele cauzei și corect a fost statuată de către instanța de fond, neconstatându-se temeiuri de casare a sentinței. În plus, instanța de fond a dat o apreciere corectă probelor și circumstanțelor cauzei penale, examinând probele administrate din punctul de vedere a utilității și veridicității lor, sub toate aspectele, complet și în mod obiectiv, călăuzindu-se de Lege, încadrând just acțiunile inculpatului, Ion Adam în baza dispozițiilor art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal, și anume: *„escrocheria, adică dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane prin înșelăciune, cu cauzarea de daune în proporții considerabile”*.

5. Nefiind de acord cu decizia menționată, inculpatul Ion Adam a atacat-o cu recurs, invocând temeiurile de drept prevăzute de pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, indicând că instanța de apel nu s-a expus asupra tuturor motivelor invocate în cererea de apel.

6. Prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 29 noiembrie 2017, a fost admis recursul ordinar declarat de către inculpatul Ion Adam, casată total decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 22 martie 2017 în privința lui Ion Adam, cu dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

6.1. Instanța de recurs în motivarea deciziei pronunțate a indicat că, instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelurile inculpatului și avocatului acestuia, în care s-a indicat că *„Tergiversarea gazificării casei părții vătămate a avut loc nu din vina inculpatului, or, casa la momentul înțelegerii între inculpat și partea vătămată, care urma a fi gazificată, nu era construită, fiind pusă doar temelia; Nu inculpatul s-a adresat părții vătămate, ci ultima prin cunoscuți comuni s-a adresat cu propunerea, ca să o ajute la gazificarea casei, care trebuia să fie construită; Mai întâi a fost elaborat un proiect de gazificare pe cale subterană. În legătură cu cele menționate mai sus, a apărut necesitatea de a efectua lucrări pentru elaborarea și perfectarea altui proiect, al doilea la număr, deja pe cale aeriană. Elaborarea și perfectarea acestui proiect, a necesitat și materiale și timp. Toată documentația pentru gazificare a fost pregătită de inculpat până la intentarea dosarului penal”*.

De asemenea instanța de recurs a menționat că, instanța de apel într-un mod superficial, fără o motivare argumentată, s-a expus printr-o simplă frază că în cauza dată nu persistă raporturi de drept civil, or, instanța de apel urma să ia în considerare că temeiul aplicării răspunderii penale pentru escrocherie apare în cazul imposibilității apărării drepturilor subiective prin mijloacele justiției civile sau atunci când este vorba despre două subiecte ale unui raport juridic, trebuie verificată înainte de toate ipoteza

egalității lor în drepturi și numai dacă există indici care exced limitele încălcării normelor dreptului civil, atunci se justifică intervenția legii penale.

7. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 06 martie 2018, au fost admise apelurile avocatului Vladimir Cojocar în numele inculpatului Ion Adam și ultimul, casată sentința integral și pronunțată o hotărâre prin care inculpatul a fost achitat de cele imputate din motiv că fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii de escrocherie.

7.1. În urma cercetării probelor prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, veridicității și coroborării lor, instanța de apel a conchis că, instanța de fond a analizat unilateral cumulul de probe și eronat a adoptat o sentință de condamnare a inculpatului Ion Adam, în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (2) lit. c) Codul penal, după semnele calificative: *dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane, prin înșelăciune, cu cauzarea de daune în proporții considerabile.*

Astfel, instanța de apel la achitarea inculpatului a luat în considerație declarațiile inculpatului, considerându-le corespunzătoare adevărului, deoarece pe parcursul întregului proces penal, atât la urmărirea penală, cât și în ședințele instanței de fond și celei de apel dânsul a dat declarații consecvente, concludente, iar pe parcursul judecării cauzei n-au fost aduse careva probe pertinente, concludente, utile și veridice, care ar corobora între ele și ar demonstra că inculpatul, Ion Adam, a comis fapta incriminată prevăzute de art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal. Dimpotrivă, majoritatea absolută de probe, analizate și apreciate prin prisma prevederilor art. 101 Cod de procedură penală, coroborează cu declarațiile inculpatului și nu confirmă că inculpatul a săvârșit infracțiunea de escrocherie.

Instanța de apel a remarcat că, temeiul aplicării răspunderii penale pentru escrocherie apare în cazul imposibilității apărării drepturilor subiective prin mijloacele justiției civile sau atunci când este vorba despre două subiecte ale unui raport juridic, trebuie verificată înainte de toate ipoteza egalității lor în drepturi și numai dacă există indici care exced limitele încălcării normelor dreptului civil, atunci se justifică intervenția legii penale.

Totodată, instanța de apel a indicat că, prima instanță urma să ia în considerare că, primirea bunurilor cu condiția îndeplinirii unui angajament poate fi încadrată drept o escrocherie numai în cazul în care infractorul încă la momentul intrării în posesia acestor bunuri avea drept scop însușirea lor și nu intenționa să îndeplinească angajamentul asumat.

Alături de alte circumstanțe, intenția este demonstrată prin: *situația financiară extrem de neprielnică a persoanei, care-și asumă angajamentul, la momentul încheierii tranzacției; lipsa de fundamentare economică și caracterul nerealizabil al angajamentului*

asumat; lipsa unei activități aducătoare de beneficii, necesare onorării angajamentului; achitarea veniturilor către primii deponenți din contul banilor depuși de deponenții ulteriori; prezentarea, la încheierea tranzacției, a unor documente false; încheierea tranzacției în numele unei persoane juridice inexistente sau înregistrate pe numele unei persoane de care se folosește o altă persoană pentru a-și atinge interesele etc.

Astfel, instanța de apel a conchis că, prima instanță pripit și eronat a ajuns la concluzia că, inculpatul Ion Adam a acționat cu intenție directă, la momentul primirii banilor avea drept scop însușirea lor, neavând de gând să-și îndeplinească angajamentul asumat și acțiunile sale de după primirea banilor și după părerea primei instanțe acest fapt este dovedit prin circumstanța că inculpatul nu a prezentat careva acte care ar demonstra acțiunile efectuate la gazificarea imobilului din str. XXXXX, până la intentarea cauzei penale, despre acest fapt nu i-a prezentat niciodată părții vătămate actele doveditoare, iar banii obținuți nu au fost restituiți pe parcursul mai multor ani. Totodată, a ajuns la concluzia că, precum reiese din actele anexate de către inculpat în ședința de judecată, se vede clar că, acesta a început să întreprindă careva acțiuni pentru îndeplinirea obligațiilor asumate față de partea vătămată, doar după ce a fost înaintată învinuirea, când a depus cererea la SRL Chișinău gaz și ulterior, într-un timp foarte scurt, a obținut documentația de proiect și a îndeplinit împuternicirea de a gazifica casa, după finisarea urmăririi penale. Așadar, acuzarea a susținut că, inculpatul a întreprins măsurile de gazificare a casei părții vătămate doar după ce i-a fost înaintată învinuirea și finisat dosarul în scopul de a încerca să dovedească că el a îndeplinit obligația asumată și să dea o tentă de legalitate acțiunilor sale.

În acest sens, instanța de apel a menționat că, nu a fost supus verificării ce fel de lucrări s-au efectuat de către inculpat și în ce perioadă, și dacă aceste lucrări au guvernat finalizarea obiectivului propus, or, însăși partea vătămată a declarat că nu are careva pretenții față de inculpat, deoarece a dus la bun sfârșit lucrările (f. d. 62, Vol. II), totodată, declarând că casa a fost dată în exploatare în anul 2016, iar faptul că actele necesare gazificării poate fi realizată doar după ce obiectul supus gazificării este dat în exploatare, a fost confirmat și de către martorul, Petru Cernaevschi (f. d. 106 - 107, Vol. I), care la fel, nu a fost supusă aprecierii de către instanța de fond, circumstanțe constatate inclusiv prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 29 noiembrie 2017.

Astfel, tergiversarea gazificării casei părții vătămate a avut loc nu din vina inculpatului, or, casa la momentul înțelegerii între inculpat și partea vătămată, care urma a fi gazificată, nu era construită, fiind pusă doar temelia.

Mai mult ca atât, potrivit avizelor de racordare eliberate de către SA „Chișinău - Gaz” eliberate la 03 februarie 2009, 19 martie 2010, 05 iulie 2010 și la 19 noiembrie 2013, se confirmă că întru gazificarea casei de locuit a părții vătămate, au fost întreprinse

lucrări, iar SA „Chișinău-Gaz”, a dat indicații cu privire la proiectarea instalațiilor de utilizare.

Instanța de apel a menționat că, inculpatul a efectuat lucrări întru gazificarea casei de locuit ce aparținea părții vătămate, Ludmila Poalelungi, fapt ce nu a fost analizat minuțios de către prima instanță, acest fapt demonstrează lipsa intenției directe din partea inculpatului de dobândire ilicită a bunurilor părții vătămate prin înșelăciune, cu cauzarea de daune în proporții considerabile, așa cum a concluzionat prima instanță.

Subsecvent, instanța de apel a reținut argumentul apelantului potrivit căruia, mai întâi a fost elaborat un proiect de gazificare pe cale subterană. Perfectarea acestui proiect a necesitat cheltuieli atât materiale, cât și cheltuieli de timp prin coordonarea lui cu diferite instanțe de resort, astfel, nu inculpatul se face de vină că nu s-a realizat acest proiect. În legătură cu cele menționate mai sus, a apărut necesitatea de a efectua lucrări pentru elaborarea și perfectarea altui proiect, al doilea la număr, deja pe cale aeriană. Elaborarea și perfectarea acestui proiect, a necesitat și materiale și timp. Toată documentația pentru gazificare a fost pregătită de inculpat până la intentarea dosarului penal.

Astfel, instanța de apel verificând ipoteza egalității în drepturi subiecților raportului juridic nu a stabilit careva indici care exced limitele încălcării normelor de drept civil, nefiind necesară la caz intervenția legii penale, or, după cum s-a constatat supra, inculpatul Ion Adam a întreprins măsuri în vederea gazificării casei de locuit a părții vătămate.

8. Decizia instanței de apel este atacată cu recurs ordinar de către procuror în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod penal, prin care solicită casarea deciziei, cu menținerea sentinței.

În motivarea recursului, procurorul susține că, instanța de apel eronat a apreciat cumul de probe administrat în respectiva cauză penală, interpretându-le unilateral în favoarea inculpatului.

Procurorul indică că, vinovăția inculpatului se demonstrează indubitabil și prin acțiunile acestuia, anume faptul că ultimul nu răspundea la apelurile telefonice ale părții vătămate, Ludmila Poalelungi, și a întreprins măsurile de gazificare doar după ce i-a fost înaintată învinuirea.

Mai mult, recurentul susține că, intenția inculpatului de a însuși ilegal banii se demonstrează și prin faptul că ultimul intenționat a semnat un contract de prestare a serviciilor pe o blanchetă a unei firme cu care nu avea nicio legătură, nefiind nici angajat al acesteia (SRL „Tehexpertservice”), astfel, ultimul a realizat latura obiectivă a infracțiunii imputate prin denaturarea informațiilor despre sine și respectiv dezinformarea părții vătămate referitor la prestarea serviciilor solicitate.

9. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către procuror în raport cu materialele dosarului și motivele invocate, ținând cont de opinia avocatului Vladimir Cojocaru în numele inculpatului expusă în referință, prin care se solicită declararea inadmisibilității recursului ordinar declarat, Colegiul penal decide asupra inadmisibilității acestuia din următoarele considerente.

Potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârea instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanța de fond ori de apel.

Recurentul în recurs invocă ca temei de casare a deciziei instanței de apel art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, care stipulează că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

Analizând respectivul temei în raport cu motivele invocate în recursul declarat, Colegiul penal constată că acesta nu și-a găsit confirmare la examinarea recursului.

Colegiul penal constată că motivul principal invocat de către recurent vizează critica aprecierii probelor de către instanța de apel.

În contextul dat, Colegiul penal reține că, art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede o listă exhaustivă de temeiuri pentru recurs, a cărei analiză denotă faptul că chestiunile privind aprecierea probelor nu sunt reflectate în conținutul acestui articol, astfel neconstituind un temei pentru recurs separat.

Astfel, este necesar de a menționa că, potrivit art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute în art. 427, fiind în drept să judece și în baza temeiurilor neinvocate, fără a agrava situația condamnaților.

Totodată, Colegiul penal statuează că, critica aprecierii probelor, care la caz comportă o solicitare de reapreciere a acestora, nu poate fi supusă analizei la etapa examinării cauzei în ordine de recurs ordinar, deoarece instanța de recurs este abilitată de a se pronunța asupra chestiunilor de drept, care constituie erori cu caracter procedural sau material, iar aprecierea probelor constituie o chestiune de fapt, ce ține de judecarea fondului cauzei, judecare care nu se înlăptuiește de către instanța de recurs.

Sub acest aspect, Colegiul penal constată că judecând apelul, instanța de apel a examinat cauza sub toate aspectele, complet și obiectiv, corect achitând inculpatul de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal, care este argumentată și corespunzătoare cumulului de probe administrate și nemijlocit verificate în ședințele de judecată în condițiile art. 100 alin. (4) Cod de procedură penală și, totodată, care au fost just apreciate prin prisma art. 101 Cod de procedură penală,

din punct de vedere al pertinentei, utilității, concludentei, veridicității și coroborării reciproce, în baza cărora s-a stabilit cert că inculpatul nu a săvârșit acțiuni de escrocherie în privința părții vătămate, Ludmila Poalelungi.

Astfel, instanța de fond, conform prevederilor art. 314 Cod de procedură penală, judecând cauza, a cercetat nemijlocit, sub toate aspectele probele prezentate de părți, a audiat inculpatul și ținând seama de stipulările art. 27 Cod de procedură penală, le-a dat o apreciere obiectivă, care au format convingerea instanței că fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal. Instanța de apel, respectând prevederile art. 414 Cod de procedură penală, a supus unei cercetări și verificări minuțioase a tuturor probelor administrate în cauză.

Totodată, Colegiul penal ține să remarce că, instanța de apel la rejudecarea cauzei a ținut cont de motivele casării deciziei din 22 martie 2017, invocate de către Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție, s-a condus de prevederile art. 436 Cod de procedură penală și a înlăturat erorile constatate de instanța de recurs (*pct. 6 și 7.1. din prezenta decizie*) și-a pronunțat o decizie legală și întemeiată pe prevederile art. 417 Cod de procedură penală.

Colegiul penal respinge și celelalte alegații ale procurorului precum că, inculpatul intenționat a dezinforma partea vătămată prin denaturarea informațiilor despre sine, or, din ansamblul probelor administrate în respectiva cauză penală se dovedește indubitabil faptul că inculpatul și-a îndeplinit obligațiile asumate, iar partea vătămată nu are pretenții față de ultimul.

Mai mult, instanța de recurs susține poziția instanței de apel care a menționat că, tergiversarea gazificării casei părții vătămate a avut loc nu din vina inculpatului, or, casa la momentul înțelegerii între inculpat și partea vătămată, care urma a fi gazificată, nu era construită, fiind pusă doar temelia, iar potrivit avizelor de racordare eliberate de către SA „Chișinău - Gaz” eliberate la 03 februarie 2009, 19 martie 2010, 05 iulie 2010 și la 19 noiembrie 2013, se confirmă că întru gazificarea casei de locuit a părții vătămate, au fost întreprinse lucrări, iar SA „Chișinău-Gaz”, a dat indicații cu privire la proiectarea instalațiilor de utilizare, astfel, Colegiul penal respinge alegațiile procurorului precum că, inculpatul a început acțiunile de gazificare doar după ce i-a fost înaintată învinuirea, ca fiind declarative.

Colegiul penal atestă că, conform art. 8 alin. (1) Cod de procedură penală, persoana acuzată de săvârșirea unei infracțiuni este prezumată nevinovată atâta timp cât vinovăția sa nu-i va fi dovedită, în modul prevăzut de prezentul cod, într-un proces judiciar public, în cadrul căruia îi vor fi asigurate toate garanțiile necesare apărării sale, și nu va fi constatată printr-o hotărâre judecătorească de condamnare definitivă, mai mult ca atât nimeni nu este obligat să dovedească nevinovăția sa.

La fel, conform art. 389 alin. (1) Cod procedură penală, sentința de condamnare poate fi adoptată numai în condiția în care, în urma cercetării judecătorești, vinovăția inculpatului de săvârșirea infracțiunii a fost confirmată prin ansamblul de probe cercetate de instanța de judecată, iar îndoielile care nu pot fi înlăturate, trebuie să fie interpretate în favoarea inculpatului.

În aceste condiții, instanța de recurs consideră că, nu a fost constatată prezența în speța examinată a careva erori de drept, ce ar servi drept temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării deciziei contestate.

Decizia instanței de apel cuprinde fondul apelului și temeiurile de fapt și de drept care au dus admiterea apelurilor avocatului Vladimir Cojocaru în numele inculpatului și ultimul, precum și motivele adoptării soluției, ceea ce se încadrează în prevederile art. 417 Cod de procedură penală.

Potrivit art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

În acest context, Colegiul penal conchide că, nu există temei legal pentru admiterea recursului ordinar declarat de către procuror și, potrivit legii, se dispune asupra inadmisibilității acestuia, ca fiind vădit neîntemeiat.

10. În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

d e c i d e :

inadmisibilitatea recursului ordinar, declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Constantin Moraru, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 06 martie 2018, în cauza penală în privința lui *Adam Ion XXXXX*, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la *08 august 2018*.

Președinte:

Nicolae Gordilă

Judecători:

Ion Guzun

Liliana Catan